

N aquests temps d'olvit y de menyspreu per a tantes personalitats il·lustres de nostre renaixement, resulta una valentia, un atreviment, sinó un gest heroic, el dedicar un recort, de rendir tribut, el promoure un homenatge a alguna d'aquelles rellevants figures.

Per axó, amic Gambús, vos felicito y m'adhereixo fervorós al que dediqueu a En Francisco Bartrina (q. e. p. r.).

Res de nou pot dirse en elogi d'aquell exquisit poeta, d'un físic minso y pobrissó, però d'una ànima forta y rica en sensibilitat y sentiments. Son temperament modest, apocat en apariencia, l'encomanava a la seva obra y per tal rahó les coses senzilles, humils, casolanes, l'atreyan, encantavan y enamoravan y las cantava ab el mateix ayre d'ingenuitat y senzillesa.

Els seus *quadros*, y al dir quadros vull dir tota la seva producció poètica, ofereixen la visió del terror en els seus moments

d'expressió més intensa y de vibració més forta, acusan de mà mestre la vida del camp, de la masia, de la llar, de la familia, en totes ses intimitats y matisos. Ell ha cantat el repòs y las treballadas del camp, las alegrías y penas propias y dels seus; las prosperitats y festas, dols y contratemps dels altres, ab serenitat y devoció y emotivitat exemplars.

En Francisco Bartrinà, més que'l d'un poeta de volada d'àguila que conmové, encén y entusiasma las multituds, tingué en nostre Renaixement el paper del rossinyol en la boscuria; desgranant en la quietut y soletat, cants y passadas que son una delícia al rellegirlos y recordarlos. Més que pintor de forsa y llampegant, fou un pulcre e inspirat miniaturista que deu saborejarse en la intimitat.

Posemlo, donchs, en el lloch d'honor que li pertoca, com se posan las bellas miniaturas en els llochs més vistents de las casas, pera, d'aprop, fruirlas millor, y fem constar que Catalunya que l'ha plorat com home creyent, tot cor y tot bondat, com a català de soca a arrel y com a artista sensible, exquisit y refinat, segueix anyorantlo.

JOAQUIM CABOT

